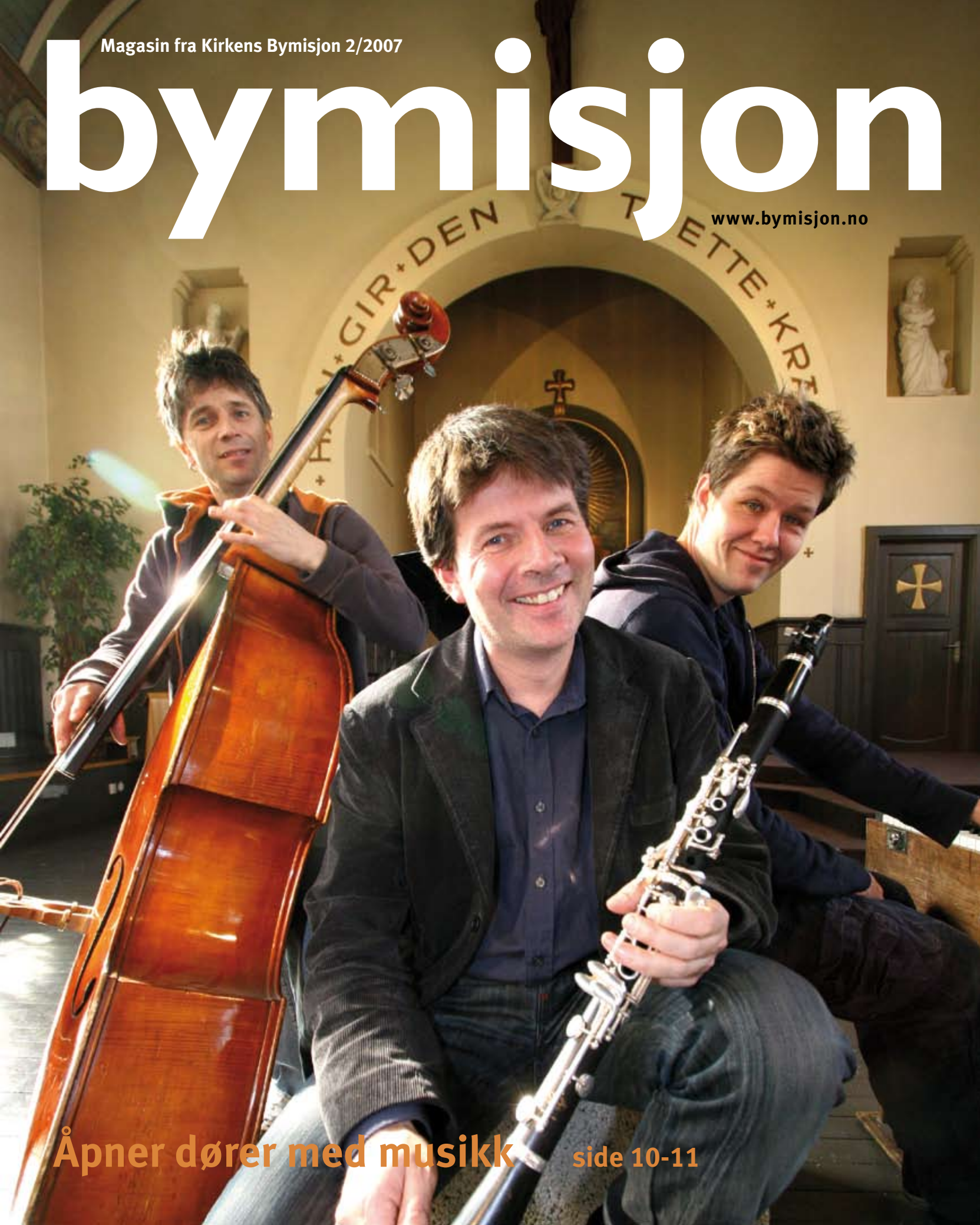

Magasin fra Kirkens Bymisjon 2/2007

bymisjon

www.bymisjon.no

Åpner dører med musikk side 10-11

Tøyen kraftstasjon

I en hel måned har vi feiret Tøyenkirkenes 100-årsdag. Med gjestebud, fantastiske konserter, foredrag, hverdagsmesse og festgudstjeneste. Mange var med: Folk som er døpt, konfirmert, og gift i Tøyenkirken, folk som har jobbet der, som har gjort en frivillig innsats, som har gått inn og ut av kroa, tent lys på hverdagsmesser. Det ble tegnet et bilde av en åpen og engasjert kirke som mange er blitt preget av - og glad i.

Jeg liker så godt å være i kirkerommet og se inskripsjonen: "Han gir den trette kraft." Jeg tenker det er det handler om. Det er det kirken er til for. Det er det Kirkens Bymisjon vil, i alt vi holder på med. Det er det Gud kaller oss til. Å styrke livsmotet. Gi den trette kraft.

Kirken skal være en kraftstasjon. Tøyenkirken har vært et sted der folk har funnet styrke i 100 år. Det er det grunn til å feire.

Men feiringen fikk en mørk bakgrunn. I mediene raste en kirkestrid som kommuniserte alt annet enn at kirken vil styrke folks livsmot. Igjen framstod det som om å gjøre for biskoper å demonstrere, med lovparagrafer og kirkemøtevedtak i hånd, at enkelte mennesker må holdes utenfor kirkens tjenester. Til tross for deres faglige kvalifikasjoner, personlige engasjement og tro.

Dette er ikke bare smertefullt og ydmykende for dem som rammes av utestengingen, for Svein G. Josefsen, Anne Borchgrevinck og andre homofile prester. Det er også direkte undergravende for kirkens mulighet til å oppfylle sitt oppdrag. De skarpe folkelige og politiske reaksjonene fra folk utenfor kirken er i denne sammenheng ikke, som konservative krefter i gjerne vil ha det til, et uttrykk for manglende forståelse av kirkens vesen og misjon. Tvert imot viser reaksjonene en intuitiv forståelse av at kirken gjennom slike handlinger kommer i direkte strid med sitt eget grunnlag.

For kirken må være åpen. Ellers er den ikke kirke. Hvordan skal den ellers kunne gi den trette kraft?

Kirkens Bymisjon har lenge vært i front når det gjelder å kjempe for homofile og lesbiskes fullverdige plass i kirkefelleskapet. Vår generalsekretær gjennom hele 24 år, Aage Müller-Nilssen, gikk av med pensjon nylig. Han var blant de aller første kirkeledere som brøt den unisone kirkelige fordømmelsen av homofili. For det fikk han og Kirkens Bymisjon homofrydprisen i 1988.

Det er vi stolte av. I dag er mye blitt bedre. Men det er fortsatt langt igjen. Neste skritt må nå være å ta konsekvensen fullt ut av at det er ulike syn på dette spørsmålet innad i kirken, og at prisen for dette ikke må betales av dem som allerede bærer på historier av diskriminering og utestengelse. Det er en større byrde å stenges ute, enn å måtte holde ut fellesskapet med noen en ikke ønsket skulle være der.

Sturla J. Stålsett
generalsekretær

BYMISJON

Informasjonsblad for Stiftelsen Kirkens Bymisjon Oslo
Tollbugata 3,
0152 Oslo
Telefon 22 36 55 00

Redaktør:
Per Frogner

Journalist:
Atle Briseid

Layout:
Jorunn Waaler
og Torstein Ihle

Foto forsider:
Atle Briseid

Hjemmeside:
www.bymisjon.no

E-post:
firmapost@skbo.no

Trykk:
Glomvik trykkeri

Opplag:
52 900

IK-kontrollert
innsamlingskonto:
7011 05 18593

Bringer frem

Når hun fører armene i sirkler over hodet, ser Olga ut som en aldrende ballerina.

For snaut et år siden gikk Julie Skjønberg og Silje Høgaas ut fra Den Norske Balletthøgskole som Norges første bevegelsesveiledere. Nå har de startet et prosjekt for å forebygge fysisk og psykisk funksjonstap blant mennesker med demens gjennom bevegelse og dans.

Silje Høgaas fører armene til Olga i langsomme og store sirkler over hodet. I små glimt ser Olga ut som en liten ballerina der hun sitter i stolen i det lille rommet som kalles "erindringskjøkkenet" på Paulus sykehjem på Grünerløkka.

- Så flink du er, roser Silje og smiler mot den aldrende "ballerinaen".

Olga er en av de 14 deltakerne i det nystartede prosjektet "Bevegelse fra hjertet", som bruker bevegelse for å forebygge fysisk og psykisk funksjonstap blant personer med demens. Minst like viktig er det å skape små øyeblikk av livskvalitet for beboerne på sykehjemmene.

- Det er et veldig givende arbeid. Vi får umiddelbar respons, som oftest i form av glede. Mennesker med demens sensurerer ikke seg selv på samme måten som andre. Følelsene er veldig ekte, sier Silje Høgaas.

Kroppens hukommelse

Skjønberg og Høgaas bruker både balanse- og koordinasjonsøvelser, speiling, massasje, improvisasjon, sang, musikk og rytme for å gi hver av de

Kroppens hukommelse

Silje Høgaas viser Olga hvordan man gjør ansiktsmassasje på seg selv.

Alle deler av kroppen skal aktiviseres, også musklene i ansiktet. Grimaser er en fin trening for ansiktsmusklene.

Latteren sitter løst når man har laget sine verste grimaser mot hverandre.

For et snaut år siden ble Silje Høgaas og Julie Skjønberg uteksaminert fra det første kullet i Bevegelsesveiledning fra Den Norske Balletthøgskole.

fjorten deltakerne ved Ammerudhjemmet og Paulus sykehjem utfordringer.

- Vi fokuserer på kroppens hukommelse i stedet for hjernens. Vi bruker enkle bevegelser, som å lage grøt eller vaske gulv, for å finne frem til minnene som er lagret i kroppen, sier Skjønberg.

Også musklene i ansiktet skal aktiviseres. Derfor lager Olga og Silje sine styggeste grimaser – en oppgave som gjør at de snart sitter og ler hjertelig mot hverandre. Jentene jobber alltid én til én og er veldig bevisste på å finne frem til øvelser som passer hver enkelt deltaker. Noen vil gjerne synge, andre vil sitte rolig og høre musikk mens de holder takten med foten. Andre igjen har en uro i seg og trenger bare å få berøring og massasje.

- Noen av de som er med på prosjektet blir gjerne litt borte i gruppesammenhenger og som ikke deltar på så mange andre aktiviteter ved sykehjemmene. Poenget er å se hele mennesket. Alle fortjener å bli sett, sier Høgaas.

Bedre finmotorikk

Jentene har utarbeidet en sekvens av bevegelser som aktiviserer alle deler av kroppen, fra hodet til tærne. Etter bare noen uker med trening ser jentene fremgang.

- Det går fortere å gjennomføre øvelsene, og finmotorikken blir bedre. I tillegg begynner de å huske oss igjen og er veldig takknemlige for å få være med, sier Høgaas.

"Bevegelse fra hjertet" er et ett-årig prosjekt med økonomisk støtte fra Stiftelsen Helse og rehabilitering. Jentene ønsker å samle systematiske erfaringer fra metoden som tidligere ikke er brukt i eldreomsorgen. Ved å måle fremgang i spesielle skjemaer og lage en DVD fra arbeidet, håper de at metoden skal bli lettere forståelig. Det blir ikke en opplæringsfilm, men en film som skal dokumentere arbeid og metode. Men hvorfor ønsker to nyutdannede dansere og bevegelsesveiledere å jobbe med mennesker med demens på et sykehjem?

- Da jeg fikk prøve teknikken, tenkte jeg: dette fungerer virkelig! Det er en veldig engasjerende jobb, sier Skjønberg.

- Det er også veldig fint å se at dans kan brukes til så mye. Fra før av har vi musikkterapi og bildeterapi – bevegelsesveiledning fortjener en likeverdig plass, sier Høgaas.

tekst og foto: Atle Briseid

Uten forebygging - intet samfunn

- Mangelen på forebyggende satsing er opprørende. Det er en kynisk tenkning som ligger til grunn i samfunnet når så mange venter til alvorlig skade er skjedd før det settes inn tiltak. Før skaden er skjedd, rammer den jo ikke oss andre – bare de slitne og skamfulle personene som kjenner nederlagene på kroppen. Nå trenger vi et lovverk som sikrer retten til forebyggende tiltak!

Vekkeropet om forebygging kommer fra FORUS – Kirkens Bymisjons senter for barn, unge og familier. Det er lederen der, Birgitte Lange, som fører ordet. Gjennom fire år har hun ledet senteret og koordineringen av en rekke forebyggende hjelpetiltak i samarbeid med bydeler, barnevern – og private hjelpetrengende. Hun ser hver dag verdien av at utsatte mennesker får hjelp til tilhørighet, inkludering og mestring i eget liv. Uten forebygging – intet samfunn, sier FORUS-lederen.

Det kunne blitt en trivelig vårprat på besøk i FORUS-senteret som får gjort så mye med barn og familier før de store krisene rammer. Forebygging handler ofte om solskinnshistorier og godt fellesskap. Birgitte Lange har et saltere budskap nå.

Forebygging møter veggen

- Det er tungt å jobbe med forebygging opp mot politikere og offentlighet. Alle politikere med respekt for seg selv understreker betydningen av forebygging, men når budsjetter skal i mål og avtaler gjøres, bevilges det altfor lite øremerkede midler til forebyggende tiltak. Bydeler satses på billigsalg og stykkprisbetaling av forebyggende tiltak, og håper det beste. Det går ikke bra. Vi som utvikler disse tiltakene må stadig ta kamper, omlegginger og reduksjoner av tilbud som følge av manglende politisk vilje. All forskning viser, og alle vet – at tidlig inngripen og styrking av personlige ressurser hos folk som har det vanskelig, virker. Likevel er det nesten umulig å få politikere med på viktige økonomiske prioriteringer! Det er markedstenkning som styrer rammevilkårene, og menneskers behov kommer i bakgrunnen.

- Først når problemene blir så store at de viser seg som vold og forbrytelser på åpen gate settes det inn tiltak, sier Birgitte Lange.

FORUS-lederen har også merket veggen i mediene. Saklige og viktige innspill om forebygging blir avvist. Konklusjonen hennes er: - Forebygging selger ikke – det gir liten politisk gevinst, og det har store konsekvenser.

- Hvilke konsekvenser?

- Først og fremst personlige konsekvenser for folk i en vanskelig livssituasjon. Men også samfunnsøkonomiske. Det er langt billigere å sette inn tiltak tidlig enn å reparere når skaden har oppstått. Folk går nesten til grunne i stillhet fordi de ikke får nødvendige støttetiltak.

De som ikke synes

- Enslige mødre som sliter, lager jo ikke bråk. Det gjelder de som er slått og forlatt, barn som ikke har øyekontakt med mor på grunn av en krevende familieutvikling, sorg etter skilsmisser som ikke synes før det bryter ut i atferdsproblemer, de skamfulle og slitne som er fratatt egne barn, unge voksne i overgang fra barnevern til voksent liv. Først når problemene blir så store at de viser seg som vold og forbrytelser på åpen gate settes det inn tiltak. Da sitter mangfoldige millioner kroner løst, penger som kunne vært brukt til forebygging lenge før. Kynisk, mener Birgitte.

- Hvorfor er det slik at så få vil gjøre det alle vet?

- Det handler blant annet om at det er så vanskelig å gjøre effekten av forebygging synlig. Det er vanskelig å måle mengden av unge som ikke ble rusmisbrukere likevel, fordi de fikk gode forebyggende tiltak. Det er få skandaler i forebyggende arbeid. Men tilbakemeldinger fra helsepersonell og brukere er gode, og viser at folk gjennom forebygging kan bli helter i egne liv. Men i politikken "må" man ikke satse på dette. Der gjelder

økonomi framfor fag.

- Hva etterlyser du?

- Jeg tror det trengs en lovendring som sikrer retten til forebyggende tiltak. I hvert fall øremerking av offentlige midler til slike tiltak. For penger styres av lover.

Etisk forpliktelse

- Hvis vi virkelig mener at alle har rett til et godt liv, så er det en etisk forpliktelse å sørge for at det skjer, mener Birgitte Lange. Vi vet at et lite inngrep kan utrette store resultater. De få årene fra barnealder til et tungt belastet voksenliv er kort. Det er ofte så lite som skal til for å bygge en god basis i bunnen for barn og unge. Mange gjør en stor innsats, men på politisk hold er det stort sprik mellom retorikk og handling. Det haster!

I Kirkens Bymisjons nye strategiplan "Kompasset" er forebygging et satsingsområde. Det fokuseres på både oppvekst, voksenliv og aldring.

FORUS er Kirkens Bymisjon Oslos senter for barn, unge og familier i en vanskelig livssituasjon. FORUS tilbyr blant annet barnehjem, familiebasert, og boligopphold for småbarnsfamilier. "Kuben" har åtte boliger med faglig oppfølging for mennesker i overgangssituasjoner.

Å tro at jeg klarer det

Serina er 18 år og øver seg på å bli trygg på det voksne livet hos "Kuben" i Kirkens Bymisjon. Som beboer med egen liten leilighet i et rekkehus opplever hun forebygging i praksis: - Her klapper de meg på ryggen og sier: Dette klarer du!

Serina kom til Norge som 10-åring, men etter få år ble forholdene hjemme vanskelige. Det har vært skolebrudd og konflikter. Hun bodde hos en fosterfamilie et par år, før det var på tide å etablere seg for seg selv. I hennes situasjon var ikke det så lett, hun trenger støtte av kloke og kjærlige voksne for å ikke gå i feil retning. I høst fikk hun

egen leilighet i Kuben, botilbudet med oppfølging, for folk i overgangsfaser.

- Jeg blir ensom av og til. Her får jeg ofte snakke ordentlig med de som bor og arbeider her. Jeg har hatt vanskelig for å stole på voksne. De som er her kan jeg gå til, de er alltid tilstede. Jeg får ros for ting – det er uvant. Jeg får hjelp til papirarbeid, særlig med brev og søknader jeg ikke forstår. Serina har en lang liste med ting hun får hjelp til på Kuben. Her har hun også et sosialt fellesskap med andre beboere: utflukter, miljøkvelder og vennskap.

- Hvordan er dette forebyggende for deg?

- Jeg hadde kanskje havnet i feil miljø hvis jeg ikke hadde kommet hit, jeg ville ikke hatt støtte nok til å gå videre alene. Kanskje jeg hadde havnet på en institusjon. Nå tror jeg at jeg skal klare meg, sier Serina med stødig stemme. Hun fortsetter å drømme om et godt voksenliv.

Serina (18) får god hjelp til å øve seg på voksenlivet i Kuben på Forus.

En sterkere mor

Lea vokste opp på barnehjem. Hun kaller det "et hotell" – for da barne-tiden var over og hun fikk nøkkel til egen leilighet, var hun egentlig helt uforberedt på et voksent liv.

Nå er hun 30 og har det mange kaller "mye erfaring". I løpet av et kort ekteskap fikk hun tre barn med tette mellomrom. Hun maktet ikke byrden og ansvaret, og ble fratatt omsorgen for egne barn. I leiligheten i "Kuben" får hun den støtten hun skulle hatt for lengst. Målet er å bli sterk nok til å få barna tilbake. Med blikk-kontakt og ro i en velholdt stue forteller hun om hverdagen sin. - Dette er den beste tida jeg har hatt. Jeg skulle fått dette for 12 år siden. Her blir jeg trygg på meg selv og andre. Jeg klarer å holde huset ryddig, har fått oversikt over økonomien, hverdagen kjennes bedre og jeg går til arbeidstrening noen dager hver uke.

Lea kjenner at forebygging er viktig også for henne som 30-åring. – Jeg har utviklet meg her, ser ting annerledes. Jeg har f.eks skjont at det er klokt å samarbeide med barnevernet om barna mine i stedet for å bare være i opposisjon. Det er sterke personer her som støtter meg.

De spør hva jeg ønsker og mener.

Slik har det ikke alltid vært. Den voksne Lea understreker at folk er forskjellige og har ulike behov. Mange av tilbudene hun har fått gjennom livet var systemer som egentlig ikke spurte henne. Her kan hun selv bestemme tempo. Hun tror det hadde gått ille med henne uten dette tilbudet...

- Dette virker også forebyggende for dine barn?

- Ja de får ihvertfall en mor som er sterkere, som kan takle vanskelige situasjoner. Jeg ønsker å være en de kan stole på og som støtter og oppmuntrer det positive de gjør. Jeg jobber med meg selv og drømmer om at jeg kan takle barna igjen.

Lea har lært å holde orden i eget hus.

tekst og foto: Per Frogner

PRESISERING

I et oppslag om Pårørendeskolen i forrige nummer av Bymisjon, skriver vi at tiltaket er finansiert av Backes legat. Vi presiserer at Pårørendeskolen også mottar midler fra Oslo kommune.

100 år med tro, håp og bankende hjerter

Mye er forandret siden Christiania Indremisjon bygde Tøyenkirken for nøyaktig 100 år siden. Men tanken bak arbeidet er omtrent den samme.

- Vi er på mange måter nærmere utgangspunktet i dag, sier daglig leder Børre Arnøy. Han er midt inne i gjennomføringen av jubileet som markerer at det er gått et århundre siden kirkas første prest Mikael Hertzberg tok fatt på det sosiale arbeidet på Tøyen. Nylig var Kronprinsesse Mette-Marit til stede under jubileumskonserten, slik Kong Haakon var da tilbygget til kirken åpnet nesten 100 år tidligere. Den gangen var bydelen preget av fattigdom, nød og ekstremt trange boforhold. Over 6000 mennesker var pakket sammen i de 45 bygårdene, ofte opptil 10-12 personer i samme ettroms leilighet. Halvparten av menneskene fikk til livets opphold fra fattigkassen.

- Mikael Hertzbergs ideologi var å møte folk som de var og ikke tenke på hvordan de egentlig burde være. Slik tenker vi i dag også, sier Arnøy.

Prest undercover

Som daglig leder i Bymisjonssenteret i Tøyenkirken har Børre Arnøy noe å slekte på. At prester jobber "undercover", er ikke noe som hører normaliteten til, men så var heller ikke Tøyenkirkens "stamfar" Mikael Hertzberg en tradisjonell prest. I fem måneder jobbet han på Nylands verksted med ett mål for øye; å lære seg arbeiderklassens språk og kultur. Så satte han i gang sitt sosiale arbeid på østkanten.

- Det fantes ikke noe forsamlingshus i bydelen, så kirka ble blant annet brukt til såkalte 10-øreskonserter. Opp til 1000 mennesker kunne komme på disse konsertene, forteller Benn Harry Torget, kjøkkensjef og hobbyhistoriker ved Bymisjonssenteret i Tøyenkirken.

Sammen med blant andre sin kone Valborg opprettet Hertzberg flere sosiale tiltak, for eksempel en barnehage ("Krybben"), en poliklinikk for barn, og den såkalte "Menighetspleien", som delte ut klær og mat. Hans glød og engasjement smittet, og bare i løpet av det første året ble det opprettet 15 foreninger tilknyttet Tøyenkirken. Mange hadde som mål å samle inn penger til lokalbefolkningen.

- De føringene Hertzberg la i begynnelsen førte til at kirka tiltrakk seg sosialt engasjerte mennesker. De fleste prestene som har vært her siden, har nok vært mer sosialt engasjerte enn andre. Jeg føler at vi i dag jobber i samme retning som Hertzberg begynte på for 100 år siden, sier Torget og legger til:

- Den største forskjellen er vel at vi i dag serverer mat uten at gjestene nødvendigvis må høre Guds ord.

Daglig leder Børre Arnøy mener Tøyenkirken godt kan bli mer "bjeffende" i tiden fremover. - Vi bør bli flinkere til å si ifra om nøden som finnes i byen, sier han. (Foto: Rolf Øvrum Christensen)

Børre Arnøy er enig.

- Det har vært en del svinger underveis som Bymisjonen mer eller mindre føler seg hjemme i. En del av vekkelsestankegangen opp gjennom tiden opplever vi i dag som litt fjernt. Vi forholder oss mer til hele mennesket. I vekkelsesperiodene tenkte de kanskje at "det er greit at folk er fattige så lenge de blir frelst", sier han.

Feriekoloni og ungdomsklubb

I lang tid etter Hertzberg-epoken var den røde teglsteinkirken en sentral institusjon i bydelen. I løpet av århundret som er gått har småkirkemenigheten drevet alt fra feriekoloni til oppsøkende tjenester for ensomme. På 50-tallet startet de til og med opp den første ungdomsklubben i byen som ikke bare handlet om "oppbyggelige aktiviteter".

- I en periode ringte de med kirkeklokkene klokka 20 hver kveld for å sig-

Mikael Hertzberg var Tøyenkirkens første prest. Hans glødende sosiale bevissthet la grunnlaget for arbeidet som kirka har vært kjent for siden.

Kjøkkensjef Benn Harry Torget har gravd i Tøyenkirkens arkiver. Til daglig jobber han i Hertzbergs kro. - Jeg føler at vi i dag jobber i samme retning som Mikael Hertzberg begynte på for 100 år siden, sier han. (Foto: Rolf Øvrums Christensen)

Kronprinsesse Mette-Marit var i Tøyenkirken og besøkte jubileumskonsernten i slutten av mars. Her sammen med generalsekretær Sturla J. Stålsett, frivillig medarbeider Grete Synnøve Rikenberg og daglig leder Børre Arnøy. (Foto: Atle Briseid)

naliserer at det var på tide å få barna i hus, forteller Torget.

Men utover 70-tallet sank befolkningstallet i bydelen, og det samme skjedde med medlemmene i menigheten. I 1984 gikk menigheten inn i Grønland sogn, men pensjonstilværelsen ble ikke langvarig, for fem år senere overtok Kirkens Bymisjon lokalene og opprettet sin storstue, Bymisjonssenteret, her.

I dag driver ansatte og frivillige både kro, hverdagsmenighet, kvinnetrim, sommerutflukter, fengselsbesøk, gategudstjenester, hospitsbesøk og en rekke andre sosiale tiltak for mennesker uansett hudfarge, religion, seksuell legning og livssituasjon.

- Vårt oppdrag i dag er ikke først og fremst å være en nærmiljøkirke, men å være en supplerende kirke for hele byen. Vi arbeider spesielt overfor mennesker med sosiale problemer, sier Arnøy.

I dag driver Kirkens Bymisjon både kro, hverdagsmenighet, kvinnetrim, sommerutflukter, fengselsbesøk, gategudstjenester, hospitsbesøk og en rekke andre sosiale tiltak med utgangspunkt i den gamle kirkebygningen på Tøyen. (Foto: Per Frogner)

- Må bli mer bjeffende

Han mener kirken står foran flere utfordringer i tiden fremover.

- Jeg mener vi godt kan bli mer "bjeffende". Vi bør bli flinkere til å si ifra om nøden som finnes i byen og ikke bli så stuereine at vi ikke tør si ifra om at det finnes folk som ikke får behandlingstilbud og sosialtønad og på den måten blir stengt ute fra samfunnet.

- I tillegg mener jeg at vi må finne vår posisjon i møte med andre religioner. Jeg tror vi kan få en spennende fremtid ved å være en tydelig og åpen kirke i et miljø som er preget av islam. Den hverdagslige kontakten med andre kulturer og miljøer blir viktig, sier han.

tekst : Atle Briseid foto: Rolf Øvrums Christensen

Kirkens sosiale ansikt

- Kirken har mange tjenester, og den praktiske er viktigst. Det er den tjenesten som synes og gjøres og kjennes som kan åpne kirken, og særlig for dem som på en eller annen måte er fattige.

Mange var møtt fram på formiddagsseminaret "Kirkens sosial ansikt" for å ta farvel med tidligere generalsekretær Aage Müller-Nilssen, og bringe hans visjoner videre.

- Vi er blitt kalt pionerer og rebeller på vei mot en mer åpen kirke. Kanskje må vi være begge deler. Jeg er glad for det jeg har fått være med på i Kirkens Bymisjon.

Dette var noen av sluttordene fra tidligere generalsekretær Aage Müller-Nilssen da han tok farvel med Kirkens Bymisjon som ansatt. Etter 34 år i tjeneste går han nå av med pensjon.

Avskjedsgaven til pensjonisten fra en takknemlig organisasjon var et formiddagsseminar med tittelen "Kirkens sosiale ansikt".

Journalist og historieskriver Dag Kullerud har sagt nettopp dette om han som var generalsekretær fra 1974 til 1998: "Mannen som ga kirken et sosialt ansikt."

Ny troverdighet

Dag Kullerud deltok på seminaret og viste hvordan Kirkens Bymisjon fra slutten av 60-tallet og framover, og særlig under Aage Müller-Nilssens ledelse, har bidratt til å skape en helt ny troverdighet for kirken. Det har vært "kirkelig tradisjon" for å kjempe mot store folkelige strømninger, som f.eks parlamentarisme, arbeiderbevegelse og likestilling, påpekte Kullerud. Da Bymisjonens ledere valgte å samarbeide med, og organisere seg etter velferdsstatens prinsipper, skjedde noe nytt. En ny profesjonell holdning kom inn i arbeidet, og Aage førte an i kampen mot det som kunne bli oppfattet som manipulerende i f.eks behandlingsopplegg. Kullerud nyanserte også bildet av at livssynsdelene av Bymisjonsarbeidet har lidd under profesjonaliseringen av organisasjonen.

- Tvert imot har faglig opprustning og sosial praksis lagt grunnlaget for ny kirkelig åpenhet, sa Kullerud. Han pekte på at "pietismens sammenbrudd" i Norge på 1980-tallet kom så sent at kirken hadde mistet en hel generasjon unge som ikke kjente seg igjen i Kirkens verdier og uttrykk. Da Kirkens Bymisjon igjen oppsøkte gatene og utviklet et nytt kirkelig språk, førte det til nye muligheter for tilknytning. Velledighet dreide mot frivillighet i en profesjonell og sosialt radikal kirkelig bevegelse.

Seminaret hadde fokus på Aage Müller-Nilssens satsingsområder: En åpen kirke for alle, og moderniseringen av samarbeidet mellom det offentlige og frivillig sektor i samfunnet. Kirkeverge i Oslo Valgerd Svarstad Haugland trakk bla. politiske linjer og understreket verdien av samarbeidet mellom frivillige organisasjoner og det offentlige. - Her har Kirkens Bymisjon vært både et korrektiv og viktig utfordring, sa hun – og minnet om at det er det frivillige engasjementet fra grasrotbevegelser som holder samfunnet sammen.

Åpnes utenfra

Generalsekretær Sturla Stålsett talte om "En åpen kirke – hva ellers?" og understreket det viktige oppdraget med å holde kirkedøren bred og åpen for alle grupper av mennesker.

- En kirke kan egentlig bare åpnes utenfra, sa Stålsett – fordi kirken i sitt vesen er et fellesskap for nedbøyde, utstøtte og fattige.

(Se også Aage Müller-Nilssens artikkel under Byvisjon-bymisjon på side 13).

tekst: Per Frogner foto: Atle Briseid

Ofrer mye – tjener lite

Prosjektet "Rett i koppen" fortsetter. De siste månedene har prosjektlederen Hildegunn Brattvåg flyttet fokus over på folk fra andre land som tigger i Oslo. De aller fleste er fra Romania. De er sigøynere. De utfordrer både byfolk, medier og politikere. De er fattige mennesker som ofrer mye og tjener lite.

Prosjektet "Rett i koppen" kartlegger den relativt nye tiggeraktiviteten i hovedstaden, både de norske og utenlandske aktørene. Etter en rapport om norske som tigger på gaten, har prosjektet nå gjort et kartleggingsarbeid om utlendinger med tiggerkopp i norske gater. Prosjektleder Hildegunn Brattvåg bekrefter at det er flere enn før som tigger i Oslo. – Ja, det er en aktivitet som vokser. Det skyldes flere ting. For den norske gruppas vedkommende avdekker dette en svikt i norsk velferdssystem. Det er ikke tilstrekkelig for de som har det vanskeligst. Det er blitt en lavere terskel for tigging, og flere tyr til dette som ekstraintekt for å unngå kriminelle handlinger.

Tradisjon og fattigdom

De utenlandske tiggerne kommer nok hit i større grupper fordi det nå er tillatt å tigge i Norge. For noen sigøynere fra Romania er dette en tradisjonell inntektskilde og dyp fattigdom i hjemlandet gjør det naturlig å søke til det rike nord for for tjeneste.

- Men de tjener ikke mye?

- Nei, de ofrer mye – og tjener lite. De bryter opp fra hverdagen hjemme, tåler fravær av barn, utsetter seg for fysisk kulde, nedsettende tiltale, dårlige og trange boforhold og lite mat. Fortjenesten er som regel betydelig mindre enn det norsk tiggere kan oppnå.

- Du skriver i rapporten at de også er skamfulle for tiggerarbeidet, hvorfor gjør de det da?

- De sier at de ikke har noe valg, og viser til et håpløst arbeidsmarked i hjemlandet. Derfor legger noen av dem ut på flere turer, til ulike land, og skaffer inntekt på denne måten.

Hildegunn Brattvåg har vært opptatt av hvordan

de utenlandske tiggerne utfordrer det norske bysamfunnet. Mediene omtaler dem som "bander" og "lureri". Flere av tiggerne må finne seg i spytting og åpne mishagsytringer, politikere formulerer nye lovforslag med bortvisningsparagrafer, norske som tigger ser på dem som uønskede konkurrenter. Hvorfor blir vi så provosert?

Utfordrer norske verdier

- De utfordrer vårt bilde av verdige trengende, sier sosiologen Brattvåg. En fattig i vår del av verden skal helst opptre som passiv, arbeidsdyktig og nær oss selv – som en av våre egne som det har gått dårlig med. Når tilsynelatende friske folk kommer til oss fra utlandet som tiggere, reagerer vi.

- Men blir vi lurt?

- Noen bruker krykker og andre ting som rekvisitter i et slags "gatens teater" når de tigger. Men det er nok like mye for å beskytte sin egen sårbarhet at de spiller denne rollen.

Hildegunn mener etter snart to års kartlegging at tiggerutviklingen utfordrer etablerte verdier i vårt samfunn: - Vi er blitt rikere, og dermed har vi kanskje vanskeligere for å forholde oss til andres misère. Men tiggerne lar oss ikke slippe unna. Den norske offentlige "arbeidslinja" som er grunnfestet i vår tradisjon, om at alle skal gjøre nytte for seg, blir også uroet av arbeidsdyktige folk som ber om penger for å utbedre hus og hjem.

Avmystifisere

- Vi trenger å avmystifisere tiggeraktiviteten, mener Hildegunn Brattvåg. Vi må klare å se bak enkeltpersonen som tigger og skille mellom person og fenomen. Alle som tigger har en årsak, og det er ikke lett for noen. De skal ha aksept som andre lovlige, men vi må kjempe mot alt som gjør tigging nødvendig.

- Hva med forsøkene fra norske politikere som vil lage nye bortvisningsparagrafer?

- Det er feilslått og avdekker til dels uetiske holdninger. I stedet for å fjerne de vi ikke tåler som annerledes, bør vi komme nærmere deres virkelighet. Hva kan vi gjøre for å at ingen skal føle seg tvunget til å tigge? Dette er et av hovedspørsmålene når "Rett i koppen" nå arbeider videre med forslag til tiltak og løsninger for folk som tigger.

Prosjektleder Hildegunn Brattvåg har med "Rett i koppen" fått nærkontakt med folk fra Romania som tigger i Oslo.

FOLK FRA ROMANIA SOM TIGGER I OSLO:

Rett i koppen" har gjort samtaler med et utvalg på 24 rumenerne som tigger, observasjoner av gatelivet og en kort avisanalyse av deknningen av "utenlandske tiggere". Det er også gjort et kort besøk til Romania. Her er noen av funnene:

- Rumenerne som er i Oslo er hovedsakelig sigøynere
- Bor enten ute eller inne på gulv i leiligheter hvor de betaler døgnpris
- Oppgir at de får mellom 150-200 kroner dagen fra forbipasserende
- Forklarer at pengene går til utbedring av hus og hjem, klær og sko til familien
- Benekter at de "tigger for andre" (at de gir pengene sine til noen andre)
- De benytter seg også av nye steder å tigge og utvider området i byen hvor folk tigger
- Noen har et mer teatralisk uttrykk når de tigger enn de norske.

tekst: Per Frogner foto: Atle Briseid

Musikk som åpner dører

- Musikk er et universelt språk. I arbeidet med rusavhengige møter jeg mange med musikkbakgrunn. Gjennom å spille for og sammen med andre, finner vi nye måter å møtes på, sier Carl Petter Opsahl.

Han har spilt inn plater i New Orleans, jammet med noen av jazzens store legender, vært musikkjournalist i VG, forsket på New Yorks hip hop-kultur og turnert land og strand med både Caledonia Jazzband, Chateau Neuf spellemannslag og Rikskonsertene. Nå har han fått drømmejobben som gateprest i Kirkens Bymisjon med frie tøyler til å bruke musikk i arbeidet.

- Jeg ser så utrolig mye kjærlighet i de miljøene jeg arbeider. Samtidig ser jeg også hvilken smerte og tristhet som følger med denne kjærligheten. Jeg ser mennesker som savner barna sine, som blir skuffet, knekt og som reiser seg igjen. Kjærligheten er der hele tiden. De har jo ikke forlatt barna fordi de ikke er glad i dem, men fordi de har et rusproblem.

Gjennom musikk, og i særdeleshet bluesen, kan han formidle følelser som det ellers ikke finnes vokabular for.

- Som prest opplever jeg ofte at det ikke er noe teologisk språk for følelser. Musikken er en måte å bære de triste følelsene på. Bluesen inneholder både håpet og sorgen på samme tid. Derfor våger jeg påstanden om at blues og kjærlighet springer ut fra samme kilde.

- Lei av dårlig musikk

Opsahl ble ansatt ved Bymisjonssenteret i fjor. Utnem har vært musikalsk leder der siden 2001, mens Larsen er den hittil siste i rekken av musikere som har hatt tilknytning til senteret i Herslebsgate på Tøyen de siste årene. Han har opplevd suksess sammen med brødrene Jo og Knut Nesbø i Di Derre, vært bassist for Harald Eia og Bård Tufte Johansen i NRK-programmet Åpen Post og vikarierende medlem og studiomusiker for et utall kjente band som for eksempel Trang Fødsel, Jukka og Valentinerne eller Alex Rosén og The young dudes.

Etter 20 år som frilans musiker "klippet han håret og søkte jobb" som driftsleder ved Bymisjonssenteret på Tøyen. Men ringen i øret sitter der fortsatt, og bassen bruker han flittig, om enn i en noe annen sammenheng enn tidligere.

- Jeg har spilt så mye dårlig musikk på så mange dårlige steder. Derfor er det veldig hyggelig å være her, sier han.

- Nå bruker vi musikken i en sammenheng – musikken betyr noe. Man blir lei av å spille for folk som drikker øl.

Jazzen er fellesnevneren

Veiene til de tre musikerne har krysset hverandre flere ganger i løpet av livet, og som oftest har det vært jazz eller Kirkens Bymisjon som har ført dem sammen. Det var Magnus som fikk Carl Petter til å satse på denne musikkformen i tidlig alder. Som 13-14-åringer spilte de sammen for første gang ("Summertime"), og etter øvelsen anbefalte Larsen den ett år yngre Opsahl å dra på jazzcamp i forbindelse med jazzfestivalen i Molde.

- Jeg har vært opptatt av jazz siden jeg var lite gutt. Det var sånn jeg hørte Guds stemme: når Louis Armstrong, Dizzie Gillespie eller John Coltrane spilte, sier Opsahl.

Utnem og Opsahl arbeidet sammen da Opsahl var vikarprest ved Bymisjonssenteret sent på 90-tallet. Nå er alle sammen igjen som kolleger. Tilfeldig?

- Nei, det må være en guddommelig plan, humrer han.

Den ene er bassist i Di Derre, den andre Hip hop-ekspert og en av Norges fremste klarinettister og den tredje komponist for Nationalteatret. Men til daglig bruker Magnus Larsen, Carl Petter Opsahl og Andreas Utnem sine musikalske evner i det sosiale arbeidet på Bymisjonssenteret i Oslo.

Stor takhøyde

Onsdager samles trioen om hverdagsmessene i Tøyenkirken. Dette er en menighet som ofte blir betegnet som radikal, og hvor suppa i forkant er like viktig som messen etterpå. Hverdagsmessene har alltid samlet folk av alle slag, også personer som sliter med livene sine gjennom rus eller psykiske problemer. At musikken prioriteres høyt i Tøyenkirken ble veldig synlig da kirken fylte 100 år i mars og feiret med en jubileumskonserter som mønstret kapasiteter som Tord Gustavsen, Trygve Seim, Einar Pastor'n Iversen - alle verdenskjente jazzmusikere med et forhold til kirka.

Orgelet til Andreas Utne er ikke akkurat et vanlig kirkeorgel.

- Hva er det med Bymisjonscenteret som tiltrekker seg så mange flinke musikere?

- Her er det rom for det meste. Takhøyden er stor, sier Larsen.

En av de viktigste drivkreftene bak de populære hverdagsmessene er Andreas Utne. Han har vært musikalsk leder siden 2001, men har spilt i kirka siden han var 18. I tillegg til sin vanlige jobb er han etterspurt som studiomusiker og komponist for teater og film. Blant annet har han skrevet musikken til Nationalteatrets oppsetninger av Brødrene Løvehjerte og En sporvogn til begjær.

Utne lager mye bruksmusikk, og legger stor vekt på at musikken til messene skal være tilgjengelig og meningsfull.

- Det skal være enkelt å delta i messene. Samtidig ønsker jeg at musikken skal treffe noen strenger og ha et følelsesmotiv. Den liturgiske musikken gir folk ro. Slik er meningen med resten av musikken i messene også. Den skal være et pusterom, sier han.

Ikke ordentlig prest

Alle tre er veldig godt fornøyd med å jobbe i et miljø som holder den musikalsk fanen så høyt. Da Opsahl i fjor ønsket å søke en stilling som prest i Oslo, trakk han frem sin mangfoldige musikererfaring. Det var det ikke alle som likte.

- En av personene i Oslo bispedømme rådet meg til å tone ned med musikken. Han sa at de gjerne ville ha "en ordentlig prest", sier han.

På Bymisjonscenteret var tonen en annen.

- Da jeg kom hit, mente de at jeg burde ha 10 ekstra lønstrinn på grunn av min musikalske bakgrunn. Her er det en kultur som oppfordrer til å bruke seg selv. Jeg får realisert begge deler samtidig, både å være prest og musiker, sier han.

- Tittelen som "rockeprest" er opptatt, men "bluesprest" er vel fortsatt ledig, fleiper Larsen.

Veiene til musikerne Carl Petter Opsahl (foran), Andreas Utne og Magnus Larsen har krysset hverandre tidligere. For tiden er de kolleger på Bymisjonscenteret i Oslo.

Musikken åpner dører

Som en del av jobben besøker Opsahl jevnlig beboere på ulike hybelhus i hovedstaden. På Ila hybelhus er musikk en viktig del av hverdagen og mange som bor der har både interesse for og bakgrunn fra musikk. Derfor satser man nå aktivt på å bruke musikken i arbeidet. Blant annet skal det skal kjøpes inn utstyr og startes band for beboerne.

- Mange dører åpnes gjennom musikken, og mange personer venter på å gå gjennom disse dørene, sier Opsahl.

Gjennom klarinetten kan Carl Petter Opsahl uttrykke følelser som det ikke finnes ord for.

tekst og foto: Atle Briseid

Sanger i skuddlinjen

Hun er sanger med livet som innsats. Palestinske Rim Banna fra Nasaret bruker sang og musikk som våpen i kampen for sitt folks rettigheter. Hun synger vuggesanger og kjærlighetsviser. Det er ikke ufarlig. I Jerusalem sto israelske skarpskyttere på takene mens hun sang på en utekonsert.

- Få med at Nasaret er en palestinsk by! sier Rim Banna når hun forteller om sin bakgrunn. Hun er vokst opp i Jesu hjemby som ligger innenfor Israels grenser, men som er befolket av palestinere. Palestinernes sak brenner i Rim Bannas musikk og engasjement. Det er hennes kall å bruke musikk og kultur som verktøy og middel for å skape forståelse og solidaritet for sitt folk. Med jevne mellomrom er den engasjerte artisten innom Norge. Hun har de siste årene utgitt flere plater gjennom Kirkelig Kulturverksted, og setter stor pris på muligheten til å bli sett og hørt i utlandet. Nylig ble hennes nye plate med kjærlighetssanger fra Palestina lansert i Norge. Da sang hun også for en stor gruppe bymisjonsledere.

- Det betyr mye for meg å opptre i utlandet. Vi er så alene som folk, vi har dårlig utviklede medier og trenger støtte utenfra, sier Rim og har stor tro på at nettopp musikken kan bidra til endringer hos politikere som støtter den israelske okkupasjonen i de palestinske områdene.

- Jeg tror musikk kan gjøre mer enn politikk. Folk blir jo påvirket av musikk og kultur. Det skaper oppmerksomhet og forandrer folk som lytter. Det kan også skje med makter og myndigheter, tror Rim.

Svartelistet

Hun har få rene politiske budskap i tekstene sine, men hennes skildring av palestinsk tenkemåte og hverdagsliv blir lagt merke til. I vinter ble platen "Vuggesanger fra ondskapens akse", utgitt av Kirkelig Kulturverksted, svartelistet av myndighetene i USA. Rim Banna er en av artistene på plata.

- Hvordan kan de være redd for noe så menneskelig? Vuggesanger som skremmer!? Når sanger om omsorg for det aller svakeste skremmer en stormakt, ser Rim Banna at kultur er et sterkt verktøy for rettferdighet. På hjemmebane må hun vokte seg for fysiske våpen. De palestinske områdene er hennes arena. For noen år siden var det mange og kvalitetspregede musikkfestivaler i byene på Vestbredden. Etter den israelske re-okkupasjonen i 2000 er alt blitt mye verre. Portforbud, sensur og endeløse sikkerhetssjekker gjør det nesten umulig å planlegge konserter.

Det betyr mye for Rim Banna å få opptre i utlandet. Kirkelig Kulturverksted gir ut hennes plater i Norge og har flere ganger hentet henne til landet.

Banna har få rene politiske budskap i sine tekster. Likevel ble hennes siste plate svartelistet av amerikanske myndigheter..

Sang under rifler

Israelske soldater har flere ganger forsøkt å arrestere henne. Hun må bryte regler for å nå sitt publikum, og krever at hun skal være fri til å opptre for eget folk. Flere ganger har hun tatt seg inn i okkuperte områder på ubevoktede veier. Det er usikkert, og skjer av og til med livet som innsats.

Hun forteller også om den sterke opplevelsen da hun opptrådte under rifløløpene på en konsert i byen Hebron. Skarpskyttere vokter også her publikum og artister...

- Jeg vil holde folkets håp oppe med mine sanger. Vi vil fortsette våre liv og aksepterer ikke at vår kultur ødelegges av okkupanter.

- Opptre du også i Israel?

- Nei, de krever at jeg må sensurere tekster, og for tiden er det ikke frie og uavhengige kulturfestivaler i Israel. Men musikken min er dialog likevel. Jeg vil forstyrre israelske myndigheter, men aldri med vold og våpen. Bare med musikk og stemme!

Rim Banna er en høyt respektert kulturprofil i det palestinske folk. I 2000 mottok hun prisen "Award of Palestine" signert president Yassir Arafat. Siden har prisen ikke vært delt ut.

Hennes nye plate "Seasons of violet" ble utgitt av Kirkelig Kulturverksted i mars.

tekst: Per Frogner foto: Atle Briseid

Syner og visjoner

byVISJON & byMISJON

av Aage Müller-Nilssen

“De unge menn skal ha syner, og de gamle blant dere ha drømmer”, sier profeten.

Da sikter han neppe til de mer eller mindre forvirrede minner og fantasier gamlinger kan ha. Det dreier seg om det klarsyn og den åndskraft som skapes når Gud åpenbarer seg i Jesus og gjennom kirkens liv og virke. Da skal både unge og gamle se det usynlige, det innerste. Det er jo en annen måte å snakke om visjon på.

Når redaktøren har bedt den nybakte pensjonisten skrive om ByVISJON og ByMISJON, må det bli dette jeg skriver om: hva er det innerste i den visjonen som bærer bymisjonen i vårt arbeid?

Den visjonen trer tydelig frem for meg når den pleietrengende, demente beboeren på sykehjemmet, som har mistet så mye av det livet som var, opplever å bli møtt slik at verdigheten og respekten er der tross alt som er hjelpeløst. Eller når rusmisbrukeren eller kvinnen med prostitusjonsproblemer, som ikke klarer ønsket forandring, får kjenne seg møtt og respektert – og endog elsket – enda så mye er mislykket i egne og andres øyne.

Sagt generelt: jeg ser visjonen tydelig virkeliggjort når bymisjonærer møter mennesker slik som jeg ser at Jesus alltid møtte mennesker, og særlig dem som slet med livet, som ikke fikk det til, som var utstøtt av det gode selskap: med åpen interesse og vennlighet, uten fordømmelse eller likegyldighet, med vilje til nærvær og fellesskap. Med denne uforlignelige kombinasjon av kjærlighet og respekt.

På samme måte ser jeg visjonen virkeliggjort i det globale perspektivet. Jeg har sett det blant bymisjonens vennekontakter i Guatemala. Jeg har sett det blant kirkens folk i Jerusalem og på Vestbredden som arbeider for at palestinerne

skal få nødvendige helsetjenester og levelige kår under et folkerettsstridig og umenneskelig press fra israelerne. La meg da også føye til at jeg er stolt og glad som nordmann over at vår regjering våger å anerkjenne den nye palestinske regjering

AAGE MÜLLER-NILSSEN

Aage Müller-Nilssen gikk nylig av med pensjon etter 34 år i Kirkens Bymisjons tjeneste. Han var generalsekretær fra 1974-1998 og har de siste årene arbeidet i organisasjonen som prest ved Bymisjonscenteret Tøyenkirken og som seniorkonsulent. Han ble i 2005 tildelt Den kongelige norske St. Olavs Orden, Ridder av 1. klasse, for sitt humanitære virke.

i tiltro til at den kan bidra til å løse den forferdelig vanskelige og fastlåste konflikten.

Den uforlignelige kombinasjon av kjærlighet og respekt

– for meg er dette det innerste i den bærende visjonen, ikke bare for bymisjonen, men for selve den kristne kirke. Det er så avgjørende at alt annet kirken driver med, må prøves på dette ene kriteriet: opplever mennesker å bli møtt, respektert, forstått – eller opplever de fordømmelsen eller likegyldigheten? Da handler det om *troverdighet*. For meg har det å arbeide i Kirkens Bymisjon, innen diakonien, først og fremst handlet om å bidra til at kirken blir opplevd troverdig når den taler om Gud. Det er verdens mest krevende og rystende oppgave å skulle tale om Gud. Med stor sorg må jeg si at kirken ofte gjør det på

måter som heller støter folk unna enn åpner for ekte møte med den levende Gud - som jo er det samme som å møte seg selv og livet i sannhet, komme inn til det innerste.

Når vi plaprer lettvtint og tradisjonelt i fastlåste sosiale mønstre, når vi i misforstått ”prinsippfasthet” fordømmer folk som ikke passer inn i våre begreper – da ødelegger vi kirkens troverdighet. Nylig handlet kirken på en slik måte ved ansettelse av en prestevikar som er samlevende homofil, at folk enda en gang opplevde kirken som hjerteløst fordømmende. La meg få lov å si: jeg kan teologien og etikken som kirkens folk strever med i dette, men stilt overfor det kriteriet jeg nevnte ovenfor, holder det ikke å henvise til gamle prinsipper. Heldigvis skjønner flere og flere i kirken dette, men hvorfor skal vi være så himmelropende sendrektige med å endre tankegang og fortolkning når vi burde skjønne at selve kirkens troverdighet står på spill?

Hvorfor kan vi ikke være like radikale som Jesus var når de etablerte og rådende meninger og holdninger kan ødelegge livsmulighetene for enkelte mennesker. De vanlige innvendinger fra de konserverende krefter blant oss lyder repetende: ”Vi må ta Guds ord på alvor, det står tydelig skrevet....osv.” Sannheten er jo at i det ene etiske og sosialetiske spørsmål etter det andre gjennom historien, har vi måttet revidere – ikke Guds ord – men vår forståelse og tolkning av det som står skrevet. Den evige sannhet handler ikke om alle de enkelte etiske og samfunnsmessige spørsmål, men om de innerste og grunnleggende sannheter om Gud og mennesker. For å kunne formidle og forkynne denne sannhet må kirken alltid arbeide selvkritisk med troverdigheten.

Visjonen for bymisjonen må fortsatt være å handle slik at vi åpner og ikke lukker for menneskers mulighet til å ta imot Guds kjærlighet, kjenne seg akseptert og respektert, komme i kontakt med det innerste i livet, få hjelp til å tro og til å leve, må fortsatt være visjonen for bymisjonen. Uten troverdig handling og væremåte kan kirken snakke til vi blir blå i ansiktet - det nytter ikke å overdøve fordømmelse eller likegyldighet med ”riktige” ord.

foto: Per Frogner

Møte med makta

I hele mars troppet Oslos toppolitikere opp på Kirkens Bymisjons selvhjelpssenter Batteriet for å møte gruppene som til daglig står lengst unna maktens sentrum.

Representanter for fattige, rusavhengige, arbeidsmiljøskadde og innvandrere fikk i løpet av mars noen unike muligheter til å sitte ansikt til ansikt med Oslos maktpersoner og stille dem sine viktigste spørsmål. Da inviterte Batteriet politikere fra alle de største partiene, én etter én, til diskusjoner på selvhjelpssenteret i Storgata.

- Målet er å skape et møtested mellom maktpersoner i samfunnet og personer som til daglig befinner seg langt unna maktens sentrum, et møtested for direkte utveksling av synspunkter, sier initiativtaker og daglig leder for Batteriet, Kai-Rune Myhrer.

FrP på prøve

Den dagen Bymisjon besøkte Batteriet, var det Henning Holstad fra FrP som svarte på spørsmål om partiets sosial- og velferdspolitik. Tidligere hadde Rune Gerhardsen (Ap), Marianne Borgen (SV) og Ole Kvisgård (Høyre) og politikere fra flere andre partier gjort det samme. Gjennom blant annet "Alternativ jul" har Holstad i mange år

hatt kontakt med marginaliserte grupper, men denne gangen hadde han kun på seg politikerhatten.

- Det er veldig spennende og nyttig for meg å delta på slike møter.

Jeg gjør dette ofte, og jeg føler at jeg har relativt god kontakt med disse gruppene. Mitt liv har egentlig handlet om dette, på mange forskjellige plan, sier han.

Ansikt til ansikt

Omkring 15 personer fra brukerorganisasjoner som RIO (Rusmisbrukernes interesseorganisasjon), Fattighuset, Selvhjelpens hus, Somalisk forening, Retretten, Velferdsalliansen og Arbeidsmiljøskaddes Landsforening var til stede på møtet. De opplevde arrangementet som svært konstruktivt.

- Det er veldig fint å få mulighet til å møte politikere ansikt til ansikt. Jeg håper de får noen innspill som de kan ta med seg videre til sine partier, sier Linn Sagen fra RIO.

- Av og til opplever man at politikere får mye innsprøytning fra fagmiljøene, men lite fra grasrota. Derfor kan slike møter være med

Mustafa Haid fra "Child welfare society of Somalia" og Rita Nilsen fra "Retretten" var blant de mange som benyttet sjansen til å stille Henning Holstad fra Fremskrittspartiet noen spørsmål om partiets politikk foran valget til høsten.

på å balansere hvilke signaler politikerne får. Brukerorganisasjonene har ofte andre erfaringer enn fagfolkene. For eksempel ble Rune Gerhardsen overrasket over våre synspunkter på LAR-problematikken (metadon/subutex, red. anm.), sier Rita Nilsen fra Retretten.

Sikrer demokratiet

Kai-Rune Myhrer mener møtene er med på å styrke demokratiet i samfunnet.

- Gruppene får presentert seg selv og sine hjerteresaker. Det gjør det lettere å ta direkte kontakt med politikere ved senere anledninger. Dette er viktig for å sikre demokratiretten for marginaliserte mennesker i samfunnet, sier han.

tekst og foto: Atle Briseid

Blant venner i Guatemala

I februar i år reiste åtte bymisjonærer til Guatemala for å besøke organisasjonens vennskapskontakter. Både ansatte, frivillige og faste deltakere fra bymisjonstiltakene var med på turen. Slike besøk skjer for å styrke inspirasjon, vennskap og kontakt på tvers av kulturer og landegrenser. Turen var hektisk og opplevelsrik. Boligområder i Guatemala City er faste vennekolonier for bymisjonsfolk og ble besøkt: Coloñia Carolignia, Coloñia el Carmen, Coloñia Noruega. Indianerlandsbyen Talpetate sto også på programmet, og vi besøkte også en ny virksomhet, nemlig La Comunidad de Amrarilis Oliva. Dette er et senter for funksjonshemmede hvor de blant annet får undervisning i bruk av datamaskiner, og dessuten hjelp til å skaffe rullestoler.

Guatemala er kontrastenes land. Overalt vi kom ble vi møtt med en utrolig hjertelighet, samtidig som alle kan fortelle om et land som er nesten ødelagt av vold og brutalitet. Selv den enkleste skraphandel har væpnet vakt i døren, og i mange strøk i Guatemala by må butikkinnehaverne betale avgift til ungdomsgjenger som sprer frykt i hele Guatemala. Troen på at politikere skal få orden og kontroll, eksisterer nesten ikke.

Turen ble avsluttet med et seminar hos organisasjonen FUNDATED. Her ble vennsksarbeidet drøftet, og vi la planer om hvordan det kan videreføres.

En Guatemalatur byr på vennskskontakt av mange slag. Alvhild Bjørnstad svinger seg i "Bjørnen sover".

tekst: Alvhild Bjørnstad foto: Pål Reinertsen

Viktig innsats mot kjønnslemlestelse

Bymisjonens flerkulturelle senter, Primærmedisinsk verksted (PMV), fikk både skryt og presseoppmerksomhet for sitt arbeid mot kjønnslemlestelse da forskere fra Universitetet i Oslo la frem sin evaluering av prosjektet på en pressekonferanse i mars.

Prosjektet "Respekt for egen kropp" har pågått i regi av PMV siden 2001. Arbeidet har blant annet gått ut på å arrangere samtalegrupper for somalisk ungdom med deltakere av begge kjønn. Det er også rekruttert og kurset såkalte "endringsagenter" som skal bidra til å forandre holdningene i sine miljøer.

Forsker Kathrine Fangen fra UiO, som den siste tiden har evaluert arbeidet på oppdrag fra Barne- og likestillingsdepartementet, roste PMVs respektfulle fremgangsmåte. Hun skrøt av PMV for å ha mot til å bruke kjønnsblandede grupper og roste lederne av samtalegruppene for å ta utgangspunkt i kvinnes situasjon og stimulere til respektfull dialog.

- Gruppelederne lar kvinnene selv få snakke. I

tillegg bruker de en film som fremkalte følelser og skaper debatt, sa hun.

Leder ved PMV, Ina Herrestad, var godt fornøyd med evalueringen. - Det er godt å få støtte på fremgangsmåten vår. Særlig er jeg glad for at gruppelederne får ros, sa hun.

Herrestad er også glad for Fangens forslag til forbedringer. Blant annet mente hun at det må bringes inn helsearbeidere fra land som praktiserer omskjæring for å styrke kunnskapen om skadene forbundet med praksisen, og at det bør jobbes videre med å spre kunnskapen om at omskjæring kun er et kulturelt fenomen - ikke et religiøst.

Bekkemellem vil kartlegge omfanget

Til stede på pressekonferansen var også barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem. Hun lovtv at regjeringen ville legge frem en handlingsplan mot omskjæring av kvinner i løpet av de nærmeste månedene. Regjeringen jobber også med å få på plass en undersøkelse for å kartlegge omfanget i Norge.

Også leder av Islamsk Råd, Senaid Kobilica, holdt et markant innlegg på konferansen.

- Kvinnelig omskjæring nevnes ikke noe sted i Koranen. Omskjæring er et kulturelt fenomen, ikke et religiøst, sa han og tok på det sterkeste avstand fra kjønnslemlestelse av kvinner.

Samling om viktig holdningsarbeid. Fra venstre: Hibaq Mohamed, PMV-leder Ina Herrestad og Halimo Ahmed.

På formiddagsseminaret i departementet deltok også en rekke unge kvinner med somalisk bakgrunn som fungerer som samtaleledere og endringsagenter i eget miljø. - Noe av det viktigste som er skjedd i det siste er at vi nå snakker om dette med både jenter og gutter. Guttene har økende forståelse for dette og har nok ikke vært oppmerksom på hvor skadelig denne skikken er, sa en av de unge.

tekst og foto: Atle Briseid

Korsang for rettferdighet

Hunger etter rettferdighet! Det er overskriften når kammerkoret NOVA drar i gang en hel konsertserie til inntekt for Kirkens Bymisjon.

Kammerkoret er en relativt ny skapning på korskene. Med utspring fra studentmiljøet i Trondheim i 2001 har ca 30 sangere etablert seg som et prisvinnende kvalitetskor med både ny og klassisk musikk på repertoaret.

Konsert-tittelen "Hunger" er hentet fra et bestillingsverk som komponisten Torbjørn Dyrud skrev for koret. Innholdet handler om lengselen etter rettferdighet, og koret vil gjerne bære dette engasjementet videre. I vår har de invitert fire andre kor på høyt nivå til aksjonskonserter for Bymisjonen. - Også korsang er på en måte et egoistisk privilegium der vi får anledning til å pleie vår egen interesse og klang. Vi vil gjerne

at dette også skal bety noe direkte for folk som har det vanskelig og inviterer derfor til Hungerkonsert, sier dirigent Anne Karin Sundal. - Vi gjør det sammen med Kirkens Bymisjon fordi vi ser at de gjør et godt og tolerant arbeid vi har tillit til, sier hun.

For andre år på rad arrangerer kammerkoret NOVA konsertprogrammet "Hunger!" I fjor førte det til kr 10 000,- til Kirkens Bymisjons arbeid.

Her er konsertserien med Nova og deres korkolleger i Oslo denne våren:

- 2. mai:** Grønland kirke: Nova og Bærum Vokalensemble
- 9. mai:** Vålerengen kirke: Nova og Schola Cantorum
- 16. mai:** Uranienborg kirke: Nova og Uranienborg Vokalensemble
- 23. mai:** Fagerborg kirke: Nova og Ensemble 96.

Konsertene har et variert repertoar og starter kl. 20.00. Mellom korsangene blir det også tekstlesninger om rettferdighet og sosiale utfordringer.

tekst: Per Frogner

Dette får vi til med hjelp fra faste givere!

Kaféen Møtstedet er en oase for mennesker tilknyttet rusmiljøet i Oslo sentrum. Her kan de søke ro og hvile i en god atmosfære og spise seg mette på næringsrik mat til en billig penge. Fagfolk ivaretar et tverrfaglig tilbud.

Lønn som fortjent er et tiltak hvor mennesker i en vanskelig livssituasjon kan utføre én dags arbeid og få betalt for det etter gjeldende regler. For oss alle er det viktig å ha en hverdag med meningsfullt innhold.

Arbeid - og lønn som fortjent.

Nadheim – senter for kvinner med prostitusjonserfaring – tilbyr et sted å trekke seg tilbake, en plass hvor man f.eks. kan få hvilt seg, vasket tøy eller delta i norskkurs. Man kan også få hjelp fra senterets fagfolk. Trivelige fellesmåltider er en viktig del av tiltaket.

Nadheim kvinnesenter er et godt sted for tilbaketrekning og ro.

Bymisjonscenteret er et lavterskeltilbud til folk i byen og et sted hvor det er trygt og godt å være når hverdagen kjennes tung å komme gjennom. En kopp kaffe i kroa, en samtale rundt et bord, bymisjonssuppe før hverdagsmessa på onsdager. I år fyller kirken 100 år.

Konsentrasjon og fellesskap i Bymisjonscenteret.

A-senteret 50 år 1957-2007

Velkommen til feiring!

alle A-senterets venner;
gamle og nye, inviteres til feiring.

Fredag ettermiddag/kveld
8. juni 2007 i Bymisjonscenteret
Tøyenkirken, Herslebsgate 43

Arrangementet er gratis

Påmelding innen 1. juni til: laila.abu.rashid@skbo.no

Detaljer og nærmere informasjon om tidspunkt vil bli annonsert på a-senterets hjemmeside: www.bymisjon.no/a-senteret

Program:

- kåserier og historisk tilbakeblikk: A-senteret før og nå, A-senterets forståelse av alkoholproblemer, arbeidsmåter gjennom tidene
- gratulasjoner / hilsminger
- god mat og drikke

- Intimkonsert med vokalgruppa PITSJ, kjent fra plater, NRK Kjempesjansen og Norsktoppen.

INVITASJON Vi ønsker å invitere deg til å bli fast giver til Kirkens Bymisjon.

Fast, månedlig støtte gjør at vi lettere kan planlegge langsiktig.

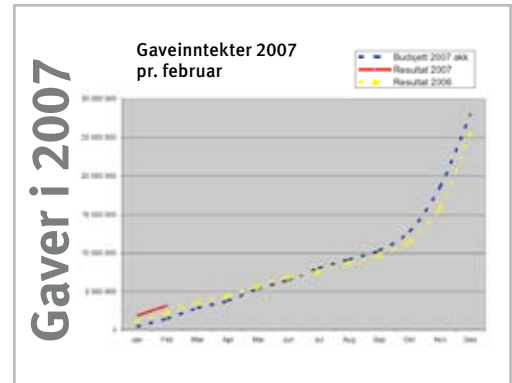
Dermed kan vi også prioritere pengene som kommer inn på best mulig måte, i arbeidet for dem som trenger det mest.

For Kirkens Bymisjon er det viktig at pengene blir brukt der de gjør mest nytte, og at minst mulig går til administrasjon. Dersom du velger en giveravtale med AvtaleGiro sparer du tid, og du hjelper oss med å spare kostnader. Med AvtaleGiro er det banken din som automatisk ordner betalingen for deg. Likevel har du full kontroll; Du kan når som helst si opp avtalen, eller stoppe en enkeltbe-

taling en måned. Alt du trenger å gjøre er å fylle ut svarkupongen på neste side og skrive under. Porto er betalt. Du vil få beskjed fra banken når AvtaleGiro trer i kraft, så inntil da betaler du giroen du får tilsendt på vanlig måte. Dersom du vil bli fast giver, men ikke ønsker AvtaleGiro, krysser du av for dette på svarkupongen.

Hjertelig
takk for ditt
engasjement!

ANSATTE I INNSAMLINGSAVDELINGEN:

Hans Jacob Torkildsen,
innsamlingsleder
Arbeider med
kampanjer og
markeds-aktiviteter

Hans.Jacob.
Torkildsen@skbo.no
Telefon: 22 36 55 32

Merete Anker, konsulent
Arbeider med Lys i Mørket, faste
givere, minnegaver, anledningsgaver

Merete.Anker@skbo.no
Telefon: 22 36 55 55

Henning Høiner, prosjektleder
Arbeider overfor næringslivet
og med våre salgsprodukter

Henning.Hoiner@skbo.no
Telefon: 22 36 55 55

Ada Marie Magnæs, kundekonsulent
Arbeider med innsamlingsarbeid og
samarbeid med næringslivet

Ada.Marie.Magnaes@skbo.no
Telefon: 22 36 55 29

Anne Gundersby Djup,
markeds-konsulent. Arbeider med
database, rutiner og økonomi

Anne.Gundersby.Djup@skbo.no
Telefon: 22 36 55 21

SVARSKJEMA «BYMISJON»

Ververens navn: Postadresse:

Jeg ønsker å bli **FAST GIVER** med kr: per: måned kvartal halvår år

Jeg vil betale gjennom: avtalegiro tilsendt giro

Ditt kontonummer ved avtalegiro (11 siffer):

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Navn:

Adresse:

Postnr.:

Poststed:

Underskrift:

Givernummer (fylles ut av Kirkens Bymisjon)

Andre beskjeder til Kirkens Bymisjon:

Jeg ønsker ikke bladet "Bymisjon" tilsendt, men vil fortsette å være giver.

Jeg ønsker å få tilsendt informasjon om:

- Kirkens Bymisjon (verdidokument)
- Fast givertjeneste - LYSGLIMIT
- Anledningsgaver
- Minnegaver
- Testamentariske gaver
- Annet:

Mottakers kontonummer:
7011 05 18593

Porto
er
betalt

Kirkens Bymisjon

Svarsending 1012
0090 Oslo

Bymisjonen i Drammen: 10-åring i kraftig vekst

Stiftelsen Kirkens Bymisjon Drammen kan feire 10-årsjubileum i år. Det første tiltaket var kafétilbudet i Engene 10: Møtestedet. De siste årene har aktivitetskurven gått bratt oppover med en rekke nye tilbud. Her er en oversikt.

Møtestedet:

Dette er først og fremst et sted for dem som sliter med et aktivt rusmisbruk. Tilbudet vi gir er mat, varme, hvile, dusj, vask av klær, utlån av telefon til sosialkontor, behandlingsinstitusjoner m.m. Fram til år 2004 var dette det eneste tilbud Bymisjonen hadde i Drammen. Etter dette har Bymisjonen vært i stor vekst.

Nyby'n Aktivitetskafé

Midler fra TV-aksjon "Hjerterom" og støtte fra Helse- og Rehabilitering gjorde at Kirkens Bymisjon Drammen høsten 2004 kunne åpne Nyby'n Aktivitetskafé. Her møtes mennesker som har vært aktive rusmisbrukere, men som nå tilstreber å leve et rusfritt liv, samt personer som mottar legemiddelassistert rehabilitering. Noen har også slitt med psykiske vansker. Det er mennesker som ønsker å komme i aktivitet og sysselsetting og som vil finne nye dimensjoner i livet sitt. Aktivitetskaféen er rusfri og skal representere et trygt miljø å starte på nytt i. Nyby'n Aktivitetskafé inneholder ulike tilbud. Blant annet livsmestrings- og egenutviklingskurs, egen avis, hobby- og håndarbeidsaktiviteter, middag og kino, egenutviklingskole, vaktmestertjeneste, snekkerverksted, møbelformidling, rusfri fritid m.m. Mange opplever at dette tilbudet gir hverdagen mening.

Prosjekt "FRI"

Dette er et tiltak for dem som kommer ut fra fengsel. Svært mange forlater fengsler uten fast bopel, jobb, eller økonomi til å klare seg i samfunnet. Veien tilbake til kriminalitet og rus kan da bli kort. Målsettingen med tiltaket er å oppsøke aktuelle personer i fengslet for å forberede løslatelsen. Vi har leid et hus hvor vi har opprettet et senter med overgangshytter for en kortere periode. Vi har ansatt avdelingsleder for dette prosjektet, som har en gruppe frivillige rundt seg. Finansieringen kommer fra Sosial- og helsedirektoratet og Husbanken. Nå håper vi også på økonomiske midler fra Justisdepartementet. Planen er at prosjektet fra høsten skal være døgnbemannet av ansatte og frivillige. Det skal også etableres leiligheter i nærmiljøet med booppfølging.

Gjennom Nyby'n aktivitetskafé i Drammen er det anledning til både praktisk kroppsarbeid og utviklende mestringserfaringer – f.eks hestestell.

Prosjekt "Friminuttet"

I høst fikk vi midler fra Helse og rehabilitering for å starte Prosjekt "Friminuttet". Nå ansetter vi en person med pedagogisk eller sosialfaglig kompetanse på høyskolenivå for å lede prosjektet. Dette er et prosjekt der barna er i fokus, og målet er å forebygge den skjevutvikling som ofte forekommer hos barn som vokser opp med foreldre der energi er bundet opp til rus/psykiatri. Mange av disse barna ender til slutt opp som gjester på Møtestedet. "Friminuttet" er tenkt som "ufarlig" lavterskeltilbud, med håp om også å komme i kontakt med foreldrene og støtte dem i deres foreldrefunksjon. Flere bymisjonsbyer arbeider på samme måten, og vi søker deres erfaring for å utvikle dette prosjektet på en god måte.

Tiltaksarrangør for NAV

I samarbeid med arbeidsmarkedsbedriften Unikum-indico i Oslo, har vi utarbeidet en søknad om å bli tiltaksarrangør for NAV (i denne sammenheng tidligere Aetat). Planen er 25 APS plasser (Arbeidspraksis i skjermet virksomhet). For å drifte dette må vi ha fem tilretteleggere/veiledere i full tid. Deler av virksomheten ved Nyby'n Aktivitetskafé som er prosjekt omgjøres til dette nye tiltaket. Her trengs det også nye lokaler. Derfor vurderer vi nå å kjøpe en eiendom til dette formålet.

Også andre tiltak er under planlegging. I løpet av 2008 vil Bymisjonen i samarbeid med Røde Kors og Drammen kommune starte et småhusprosjekt for noen av dem som sliter med rus og psykiatri. Dette tiltaket vil bli døgnbemannet. Driftsmidler er satt av fra Drammen kommune.

tekst: Sigmund Ruud, daglig leder foto: Vegar Valde

Bymisjonkryssord						1555	DE BE- BODDE VERDEN		OLJE- SYRE	MORO, LEVEN SUKKER- ART		ROMER- TALL 100	
							VIKTIG FOR BY- MISJONEN						
BY- NISJON ER DET		FLATE- MÅL	BORD- KLEDNING SIMPELT	RUNE KARL- SEN	VAKKER GALT		STRAND- STED TRE- SORT			ARTE			
NORD- LYS ER ET SLIKT										BILKJ. TEGN ØSTER- RIKE		MIDT- PUNKT- ET	
KLES- PLAGG- ET						DYR BINDE- ORD				NORSK STANDARD DESSERT			
ER GJEN- APNET PÅ STOV- NER		LADET ATOM		EURO- PEERE	ROMER- TALL 50	TOP- PUNKT- ENE	SPØRRE ORD		BI- ELV TISPER				
SLET- TER				OST	PUSS- ET	FRU		ID EST DIREKTE, RETT		BIBEL- DEL LIV- BERGET			
BYGGE- RED- SKAPER													
DOTT, NARR		ASIAT PRON- OMEN					DRIKK MAT- RETT		TIDS- BOLK DAMP, DUNST				
				IKKE ENGA- SERTTE LEKER							SYMBOL NORSKE FLY		
DAMP			NES				KJØR		FETT- KNUTE				
							DE HAR FELLES BEHOV						

Klipp ut og send kryssordløsningen til Kirken Bymisjon, Tollbugt. 3, 0152 Oslo innen 25. mai.

Navn.....

Adresse:.....

Løsning nr. 1-2007									
				S	E		O	B	
			L		P	A	S	T	O
		G		S		T	L	O	L
U	N	I	K	U	M	—	I	N	D
E	S	E	L			D	O	M	M
S	E	I	L	E	N	E		L	A
U	T	L	E	N	D	I	N	G	E
E		Å	R	S	A	L	G	B	E
K	U	L	U	R	V	E	E	N	S
K	J	E	D	E		A	L	V	O
Å	R	E	N	D	E	N	E	R	G
U	R	I	U	T	S	E	N	D	I
☺	L	I	G	H	E	T	R	O	E

VINNERNE AV KRYSSORDET FÅR BAKEBOKA "GI OSS I DAG"

Boka er utgitt i samarbeid med Kirkens Bymisjon og inneholder "Norges beste oppskrifter på brød og kaker" – både fra bymisjonskjøkenene og fra profesjonelle bakere og kokker. I tillegg får du livfulle glimt av både miljø og matstell i bymisjonens kafear og treffsteder. Boka fikk nylig diplom i en prisutdeling for god bokdesign! Løs kryssordet, send inn og bli med i trekningen!

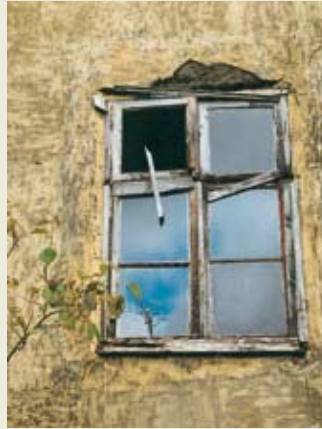
VI GRATULERER VINNERNE AV OPPGAVEN I FORRIGE NUMMER.

Aud Trætteberg
0377 Oslo

Oddbjørg Rundtom
2020 Skedsmokorset

Bjørn Urfjell
4993 Sundebru

B-PostAbonnement

Det vakre i det stygge

Jeg har vokst opp ved Hustadvika, og som fotograf har jeg vært opptatt av å formidle i "form og farge" hvordan ramsalt sjø, vær og tid tærer på og forvandler materialer. Med bildene har jeg ønsket å få frem det "vakre" i det "stygge", spor etter menneskers liv og virke: kulturminner som brytes ned og forsvinner over tid; naturens eget museum over kulturminner fra en nær fortid.

Etter en periode på Svalbard flyttet jeg til Oslo med mange inntrykk, men fant ikke mitt nye uttrykk før etter en lang og smertefull prosess fysisk og psykisk. Prosessen har i stor grad handlet om å "gi slipp", det være seg jobb, mennesker, situasjoner og materielle ting. Jeg måtte til slutt også gi slipp på mitt kamera, selv om det til tider har vært min beste venn og terapeut. Når jeg igjen blir venn med mitt kamera, kommer det til min store undring helt nye bilder frem, de figurative bildene er byttet ut med non-figurative. Lyset, det positive, symbolikken og fargene har alltid vært med meg i bildene, men nå sett gjennom nye øyne, et nytt blikk.

Naturen er en stor inspirasjonskilde for meg, og nå henter jeg de fleste av motivene fra elementet vann, som for meg står for følelser. Bildene forteller meg at lysets energi smelter sammen med vannets energi og skaper for meg en magisk opplevelse. Denne opplevelsen har jeg lyst til å dele med flere, og drømmen er å kunne formidle den gjennom blant annet privat og offentlig utsmykking.

Nå hilser jeg våren velkommen med mange fine turer og spennende motiv!

Gunny Gunvaldsdatter Sandblåst
gunnybrit@gmail.com
Fotograf, Feng Shui konsulent, healer

På vår side

Vår side er stedet for ord og uttrykk fra deltakere, gjester eller brukere av Kirkens Bymisjons virksomheter. Bildene på denne siden er tatt av Gunny Gunvaldsdatter Sandblåst. Hun har hatt flere utstillinger i små gallerier i Oslo og vil gjerne nå videre ut med sine bilder. Gunny har i en periode hatt arbeidstrening gjennom arbeidsmarkedsbedriften Unikum-Indico.

Unikum-Indico består av to tradisjonsrike arbeidsmarkedsbedrifter som samarbeider. Unikum er eiet av Oslo kommune og Kirkens Bymisjon, og Indico er heleid av Kirkens Bymisjon. Til sammen har bedriften 250 medarbeidere.

